

שיריִם

על הדניסטֵר

I

זמזום צרעה צרוד, נפנוף גס התרן,
נרפרוף רוח לוחט, מהבהב בצוקרים,
אשר באפנו הביא ריח גרן,
בשלם גבעת מנת וטחב אזור מים.

על מסכת זהר פרפרי צפרן,
פזיונים, לבנים, נוגעים ואינם נוגעים, —
על מסכת זהר מרחף גס התרן,
נקשקש גל מתחת ותלי קצף נמוגים...

II

מרבד לבן, מוועזע רוח,
גמתח בין שני הרים,
אבקת פסוף רך, תחית,
גוצצה מעברים.

משגי הררי הסלע
 אבנים צונחות מטת,
 כאילו לפני מלכת פלא
 אפים נזלו יתה.

צלצול זוג בין האבנים:
 עדר כבשים גולש;
 רועה קטן ושחום פנים
 במטה עליו חולש.

בוקע חבל פני המים:
 מושקה דוגית את רפסודה.
 בחמה נוססות ידים,
 אשר עוסקות בעבודת.

לרגלי סלע דיג מפהק,
 הולך בטל, השליף חכה,
 ועל הקצין יושב, מנהק,
 לקרכוס דג פיזור מסכה...

IV

מעבר הר זקוף מעלה
 קול גרון המסתת יגיע:
 שם נזיר מתבודד ממתים
 מחיק הקור סלע נסיע.

מחגי הקר קול: חוק!
 בדממה - הד חריקת המגרה;
 ואכן עד מורד החוף
 נמקה, מתגלגלה במהרת

וחוצב הפילף בקר,
 וחוצב האדם לו גות -
 ויחשוף את לבו הצור:
 „בא, חסה בי, בן אדם הדונה י”

אל חזה הקר דבק הסקית
 כרני סניניות שאננים,
 ונפתחי ארבות בצור,
 וסביב צרוגות ועין גנים.

V

האני שטה לנוף התלום
 כנטות היום;
 מתחזיו יוצע אדם, נקף,
 והשמש שופך
 מבצע עננה לבנה זהר צונן
 רף ומחונן,
 מלמעלה טירות כפוד, דבירי שע
 אחזי אש,
 נבטים במי היאור, והשלהבות
 במים כבות;

ועל גמילות ספיר לשם בוער ;
 והנהר נוהר,
 מתפתל, ועל אל נוף החלום
 כנטות היום...
 הס! צריחת צפור... טבֵּלֵן צף -
 ופמע עף
 על פני המים, ונאלם קולו, -
 רק תו משעולו
 או תרו עיני, אחוזות חלומות,
 וצרעות הומות
 תרחפנה מהר... צללי שחור
 את עין היאור
 יכסו דומם כשוף הערפלה, -
 ונפש ציפה
 בקביון חורשה, באויר צונן
 בדמי תתלונן ; -
 והטבֵּלֵן, שוב במים צף,
 ונשא ועף...

VI

עוקבים ממעל, כ'כבים מתחת ;
 צינים לי קורצות וקורנות בנחת ;
 תהומות בתהומות נשקפות... ושורה
 סדקמה הגדולה, הקופאת, השחורה ;
 גוש אפל מתנווד וירשרש מלמטה ;
 תעלומות... ומבוכה בגפש ואימים..

גל רוחש וַאֲשֶׁקוּשׁ סִנְפִירִים... שׁוֹמְמִים
 הַחֲפִים וְדוֹמְמִים הַהָרִים הַזְּקוּפִים
 אֹרֶן יְהוֹם מִתְבַּדֵּד בְּאַפֵּל, וּשְׁקוּפִים
 הַמַּיִם הַנְּדִים לְפָנֵי הַנִּיה.
 שָׁט רֹמְשִׁים רְמֵשִׁים זְהֻבֵהִים בְּדוּמְיָה;—
 קוֹל יִלְלֵת כּוֹס אֵלֵי נִשְׂא מַחֲרָשָׁה.
 מַה תִּקְרָא הַצִּפּוֹר? וְהַדְּמָמָה מַה חוֹרְשָׁה?..

הָאֲנִי בְּצִלָּהּ. נִרְדְּמוּ. קוֹל נִחְרָה.
 הַמְכֶסֶה בְּצִלָּיִם. דְּמוּת־אִשָּׁה מֵאֲחֵרָה
 יוֹרְדָת בְּסוּלָם, בְּנוּיִת יְשִׁימָה וְהֶגֶה.
 חֲרִי, ה. שְׂמֵאל וְיָמִין: ט גֵּלְגֵל הַהֶגֶה.
 לָאֵן נִפְלִיג, לָאֵן נָשִׁים דְּרַפְנִי, הַמְלַח?

הַנֶּצַח לְפָתַח הַן רוֹבֵץ, וַיִּתְהַלֵּךְ
 בְּלִיל זֶה בֵּין תְּהוֹם לְתְהוֹם מִלְּאֵךְ הַרוּחוֹת
 וַיִּטְלֵטֵל אוֹתָנוּ בֵּין מְרֵאוֹת הַסּוּכוֹת;—
 כּוֹכְבִים מִמַּעַל, כּוֹכְבִים מִמַּתַּח,
 וְנוֹצְצוֹת עֵינַיִם וְקוֹרְנוֹת בְּנִתּוֹ...
 בְּבֵית סְבָתִי דְכִי וְחֻשְׁכָה,
 אֲשֶׁר לָהּ צְבָעָה וְלָהּ גַם רִיחָה,
 רַגְלֶיהָ רַגְלֵי הַעֲקָבִישׁ,
 מוֹל קִירוֹת תּוֹחַל וְאֵל כֵּל וְיִית.
 בֵּין הַכִּינִיִּם עַל גַּב דְּרָגֶשׁ
 שְׂכִינַת אוֹרָה. אִתָּה אֲרָגִישׁ
 וְאוֹתָהּ אֲשַׁמַּע; לִי לֹחֶשֶׁת
 מֵאוֹר הַמְּנוֹרָה הַרוֹחֶשֶׁת.

תעל נתיבות ספיר לשם בוער;
 והנהר נוהר,
 מתפתל, וע אל גוף התלום
 כנטות היום...
 כס! צריחת צפור... טבלן צף -
 וחסע צף
 על פני המים, ונאלם קולו, -
 רק תו משעולו
 אז תרו ציני, אחוזות תלומות,
 וצדעות הומות
 תרחפנה מהר... צללי שחור
 את עין היאור
 יכסו דומם בשוף השקפתה -
 ונפש ציפה
 בקביון חורשה, באויר צונן
 בדמי תתלונן; -
 והטבלן, שוב במים צף,
 ונשא וצף...

VI

עקבים ממעל, כ'כבים מתחת;
 צינים לי קורצות וקורניות בנחת;
 תהומות בתהומות נשקפות... ושורה
 סדקמה הגדולה, הקופאת, השחורה;
 גוש אפל מתנודד וירשרש מלמטה;
 תעלומות... ומבוכה בנפש ואימים..

גל רוחש וְשִׁקוּשׁ כַּמְפִּירִים... שׁוֹמְמִים
 הַחַפְּזִים וְדוֹמְמִים הַקְּרִיִּים הַקּוֹפְזִים
 אִזְרֵי הַחַסֵּד מִתְבַּרְךְ בְּאַפִּי, וְשִׁקוּשִׁים
 מִכִּיִּם מְקֻדְּשִׁים לִפְנֵי מְלִיכָה.
 קִם רֹמְמִים רַקְסִים וְהַמְּבָרִים בְּדוֹמְמָהוּ -
 קוֹל יִלְלָה כּוֹס אֶלֵּי נִסָּא מִחֹרֶשֶׁת.
 מַה הַקְּרָא הַצְּבִיר? (הַדְּמָמָה מַה חֹרֶשֶׁת?)

הַאֲנִי כְּבִלְעֵת נִרְדְּמָה קוֹל נִחְרָה.
 מִכִּכְסָּה בְּצִלְלִים דְּמַת־אֵלֶּה מֵאַחֲרָה
 יִחְרָה בְּפִילִם בְּזוּיָה נְשִׁימָה וְהִגָּה.
 הַרְיָה לִכְמֹר וְיִמְקֵן יֵט גִּלְגַּל הַהֲגוּת.
 לָאֵן נִפְלִיג, לָאֵן נִסִּים דְּרַכְבְּנָה מִמְלַח?

מַנְצַח לְפָנֶיהָ מֵן רוֹבֵץ, וְהַתְּסַלֵּךְ
 בְּלִיל זֶה בֵּין הַחַסֵּד לְהַחֵס בְּלֶאֶךְ הַרוּחֹת
 מִכְּלִטָּא אוֹרְבֵי בֵּין מְרֵאוֹת הַפּוֹכוֹת; -
 כּוֹכְבִים מִשְׁעָל, כּוֹכְבִים מִתְּתַר,
 וְנֹאֲצוֹת צִינִים וְקוֹרְנוֹת בְּנַחַת...

בְּבֵית סְבִיבֵי דְכִי וְחֻשְׁכָּה,
 אֲשֶׁר לֶּה צְבָעָה וְלֶה גַם בִּיחָה.
 רַגְלֶיהָ רַגְלֵי הַעֲקָבִישׁ,
 מִלֵּ קִירוֹת תִּחְסֵל וְאֵל כֵּל זְוִיָּה.
 בֵּין הַמִּירִים עַל גַּב דְּרַגְשׁ
 שְׂכִינַת אוֹרָה. אִתָּה אֲרָגִישׁ
 וְאוֹמֶה אֲשַׁמֵּעַ; לִי לֹחֶשֶׁת
 מֵאִזְרֵי הַמְּנוֹרָה הַרוֹחֶשֶׁת.

הדלתות סגורות. מי יבא?

את כל השקצים? —

שירו, שירו.

הה, הודות טובות, והנהירו

שוב פניני ליי בשלל נהרות

ממרחקים בשורות באות,

האב לך שלח האגרת..."

המקור גד. השקצים" עמדו

על גב הברד. הה, לצון חמדו

בפערב אללי הפירים — — —

נטות, טות הימים.

בגן הפריזנטמות

בגן הפריזנטמות רעיני והשתמשענו ; —

בגן הפריזנטמות נשמו דרכיו, אבלי

נאלמוג שביקיו משטח לגדישי טרפים נבלו:

כי משוכת חמדה הימה ורהב געורים בנו:

ונשאף מלוא לבנו הטקב עם חם הפציר,

נעברנו הניחות, גיחותן לאמר קציר.

נתסלסל שמש עונה לחי גניה, אפרסק בשל,

ניבהק ברק שניה ושפתה מגרה, קוראה...

הה, גניה, הם מלגשק! בגן עוובה, מורא.

אך צחוקה מתלל קרש אשר לדממת צלה נשל
 - מה לנו ולעובה? - שיר קיץ בְּדַמְיֵנו,
 התמוז השפיקנו ורנוה כוס נְעוּרֵינוּ!...

הה, שירי, פרינונטמה - הה פמה היא נַעֲצָבָת,
 יפזורת צמה תשפיל אל האדמה צינה,
 גְּצוּרֹנָת צִיָּצִי אָסִיף תַּקְטֹר קִטְרֹת זִינָה.

והיא באוני תקרא: שמשנו שמש נִדְבָת,
 לעינינו זֶהב נפֹץ, מטמונים לא שְׁעָרָנוּ
 זיוקי מלוא חסנים, דוד, קומה וצברנו!...

ואנו, לעירים רוקדים, על במת בְּצִיר עוֹלָיִם
 מתגוללים בְּזֶהב, וצחוס באשר גֶּפֶן,
 נְכַלְנוּ חֲסִינָה, קִלְוָה, בְּעֵינַי עֲנַבֵּר גֶּפֶן...

וכי יַעֲבֹר רִיחַ צֹאֵן, יִנְשָׂאֵי הַגְּבְעוּלָיִם,
 יִנְעֲרוּ הַעֲלִיִּים עַל פְּנֵי שְׁתֵּי גִיּוֹת זְקוּפוֹת,
 עֲזִיבוֹת בְּנִפְתּוֹלֵיתָן וּבְאַהֲבָתָן חֲצוּפוֹת.

* *

*

התביאי ראשך בין הפְּרִי־נוֹטְמוֹת
 וסגרי לבך והאַלְמִי דם, -
 כי קרא אל הדממה אָנִי הַיּוֹם,
 הֵם אֲשֶׁלֶּיךָ בְּנִפְשׁוֹתֵינוּ הַשׁוֹמְמוֹח...

כי אחרון קו האור בשמשה גנע,
 אקורד של כנור יתום אחרון מת, -
 ודעי, צפרת, לדום פאה עת,
 כי אשמע צעדי סתיו בנגנה..

החביאי ראשך בין הכריונטמות
 נעל הארץ פרעי, ואם עוד יש
 בעינך רשף, כפי את האש,
 וחקרו או ידוך הדוממות!..

הפרי ככלות הקיץ נובל, נובל,
 שממון בשלכת, פס הקג,
 במלון ידלוף דלף ועל הגג
 הערב יקרא, והביב קובל...

החביאי ראשך בין הכריונטמות
 בלמדומי בין ערבים מת הלב,
 בשניה בשרך שאי ופג הכאב,
 האלמי דם בשעות הדוממות!..

